

Jen vejdemo do dveří už slyšíme: "Á, už jsou tady. Je tady víc aut než dětí!" No, Zdenál měl pravdu, 3 auta, 2 děti, 5 vedoucích, dědek, babka, pes, koblihová víla a jeden šedivější automechanik. A navíc se sjíždíme jak švábi na pivo, neboť nám chybí všichni Drakonoši. Auta přijíždějí, odjíždějí a zase přijíždějí a zase odjíždějí. Tak už bychom měli být všichni. Kíka, Martin, Kája, Barča, Zůza, Kačka, Anča, Ivonka, Gabča a dva Kubové. Navíc Li-Lek, já a někteří výše jmenovaní. Zdenálem přistižen hltám třetí koblihu a říkám si, že příště to musím dělat tak, aby mě nikdo neviděl. Martin se se mnou snaží držet krok a proto se sápe na tu poslední. Pašák, taky zvládl tři, čerstvě nasmažené. Před večeří si dáme pořádnou porci malování a povídání - dlouho jsme se neviděli. A aby nám pořádně vyhládlo, vydáváme se zkoumat, zda Gargamel na hradě spí, či bdí. Gabča si v kapse nese zkamenělého Azraela. Po večeří zahajujeme večerní program hrou o Balonkového krále, respektive královnu. Z chalupy to praská, až se hory zelenají. Zajáci si myslí, že cejlecký hon začal už večer a babka z toho málem spolkla světlušku. Díky své vyčkávací taktice se 2x stává vítězem Kačka. Rozpoutává se poslední boj - Kája vs. Kačka. Kája kolem sebe dupe jako by tančil dupáka, ale balonek se "rozlejšvá" na všechny strany a ne a ne prasknout. Kájovi se smrskl, vyhrává tedy Kačka. 3x HURÁ! Před spaním ještě projevíme zájem o průzkum Gargamelova hradu, před tím, ale musíme splnit mini zkoušku odvahy. Každý sám musí jednou ranou na hradební zeď stvrdit svou nebojácnost. Anička: "To nic nebylo, to jenom bouchneš a deš..." A už prolézáme hrad skrz na skrz. Ale dost nočního dobrodružství, ještě pár her, zahraju si 3 písničky na dobrou noc a jde se chrnět. Mezitím dorazil Míra, pan Lorenc a Váša. Nahoře už všechno spí, jen pár statečných a neusnuvších se směje dloho do noci. Chystáme se jít spát, když v tom uslyšíme nějaké trojhlasé kvílení. Nenasytý otesánek schází ze schodů, drží se za břicho a vypadá jako indiánská babička v křeči. Tři koblížky mu ve střevech kvílí a my přemýšlíme, jestli to jsou koblihy nebo se ozývá zanícený apendix. Doporučeno pár dřepů a 10 minut na latrýně. Znenadání uslyšíme ránu jako když z děla vystřelí - první kobliha je venku. Já jdu spát a Lenka honí otesánka po Dvorcích jako nadmutou kozu. Z dále slyším další dvě dělové rány a usínám s vědomím, že rozbouřená střeva nabydou opět klidu a rovnováhy.

Vstávám ještě za tmy. Bohužel se nemůžu zúčastnit předobědního programu, proto o něm nemůžu podat věrohodné svědectví v tomto zápise. Jak řekl mistr pilous Václav: "O půl osmé na značkách". Já tam stepuju už ve čtvrt, Kamil doráží těsně před třičtvrtě. Takže v průměru jsme to zvládli. Pila se rozjíždí a naše prvotní tempo mi připomíná večerní pohádku o otesánkovi a nadmuté koze. Mistr Václav nás nešetří: Hotovo! Vodu! Další! Otočíme! Krajínu bokem! Postavíme! Trámek necháme, přidáme krajínu! Vodu! Hotovo! A do toho všeho Kamilo pění: "Krajína posedlá tmou..." A zase hotovo, ale návalek! "Kamile překáží návalek!" Kamil začne zmateně pobíhat a hledat něco, co by mu alespoň vzdáleně připomělo návalek. Vzdává to: "Co je to návalek?" "Ty seš návalek!" Fůra se nám plní, žaludky se vyprazdňují. V 9 hodin jsme v polovině, ve 12 nemáme co dělat. Jo prdlajs, v jednu nám ještě 2 zbývají a to nepočítám úklid. Poslední 2 hodiny už hlady ani nemluvíme. A to nám přijelo koláčové zásobování od čeřínkovské výpadovky. Ze zoufalství koukáme mlsně na slepice a na to, co mají dobrého v korýtku k obědu. Ale už máme hotovo a já uháním zpět na chaloupku - na oběd!

V kuchyni je plno ruchu. Dorazili Markovi s Kájou a Badíkem, taky Evča (s černou baseballkou) a Šaman - nevím přesně kdy. Část dětí statečně likviduje hory nádobí, zbytek tráví výborné kuře nahoře a 4 zámečníci horentně opravují jedny dveře. Zbytek je v družném hovoru. Kuchyňská četa po úporném boji s nádobím se rovněž odebírá nahoru, aby podpořila nácvík divadla na večer a už pomalu slyšíme nezaměnitelný zvuk malotraktoru. Sklízíme nařezané dřevo a rovněž Kája s Mart'asem se zapojují, i když by raději nacvičovali s dětmi divadlo. Máme téměř hotovo, Drakopejřům končí protažený poledňák a zbytek pracovní čety

lágru se pomalu rozjíždí ku svým domovům. Ještě stihneme pěknou řádku her v lese a už se pomalu snáší šero na celé huckromské údolí. Těsně před sváčou zpíváme: "Barča má narozeniny, my máme přání jediný..." a na sváču už hltáme Barušky nejoblíbenější dort. Barča z Netopyrů totiž v pátek oslavila krásné sedmé narozeniny, vše nejlepší ještě jednou! A potom následovala další porce her. Smíchem se otrásala celá chaloupka. Takto jsme se bavili až do večere. Pak to začalo: Naložit palačinku, sednout si, zhltout ji, zařadit se do fronty, naložit palačinku... Všichni pracovali jako stroje, pravidelně, neúnavně, bez jediné chybičky. Dokonalé roboty na pojídání palačinek. Ale poslední nikdo nedal - až Kája na snídani. Po večeri nás čekalo famózní divadlo. Vlastně 2 divadla. Program: O zvířátkách a Vánocích, režie - Ivonka&Kačka, obsazení - všichni Drakopejři; O červené Karkulce, režie - Zůza&Gabča, obsazení - Zůza&Gabča. Tak, a teď si dáme 3 písničky a pak vyrazíme na slíbeného bobříka odvahy. Vlastně ne, bude to hrošík odvahy. Ale proč zrovna hrošík? To se dozví pouze ten, kdo ho absolvuje. Oči jako dvě baterky, vzadu u kalhot bublina a vyrážíme. A z lesa rovnou do spacáku. Dnes toho máme všichni dost, spíme klidně až do rána.

Ráno nás budí podivný zvuk. Někdo se zuřivě snažil zavít se na záchodě. Chvíli se ještě válíme a pak je vyhlášena polštářová bitva. No, spíš to vypadá na linčování jednoho vedoucího. Kája byl po ránu notně nevrly, ale to děti vybičovalo ještě k vyšší frekvenci švihání polštářem. No nic, musíme se sbalit, vyhygienit, nasnídat (během snídane jsem stihli soutěž v rozpoznávání druhů dřeva - některé z nás překvapil rozdíl mezi smrkem a bukem, někteří poprvé v životě viděli mahagon) a poklidit. Děti jsou šikovné, dílo nám jde pěkně od ruky, zbývá nám ještě nějaký čas na hry. Mezitím nás přijeli navštívit naši noví kamarádi - Tomášek a Fanda, kteří pravděpodobně rozšíří členskou základnu Drakonoší družinky. Ale už je čas se rozloučit. Tak zase někdy příště.

Někdo okusil nepoznané, někdo mile překvapil, někdo se trochu bál, všichni se výborně bavili a všichni si víkend výtečně užili. Díky.